Mahşerde Peygamber Efendimiz (asm)

İstanbul'dan okuyucumuz: "Mahşerde Resûl-i Ekrem Efendimizin (asm) şefaati nasıl olacaktır?"

Allah Resûlü (asm) geçmişte getirdiği din ve hidayetle, gelecekte ise İnşallah şefaatiyle hadsiz şefkatini üzerimizde göreceğimiz bir Allah elçisidir. Onun (asm) Sünnet-i Seniyyesi bunun için önemlidir. Her sünnetinin bizi onun (asm) şefaatine bir adım daha yaklaştırdığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Allah Resûlü (asm) mahşer gününde insanların girdiği sıkıntıları ve ümmetinin elinden nasıl tutacağını şöyle anlatır:

"Ben mahşer günü insanların efendisi olacağım. Bunun neden olduğunu biliyor musunuz? Allah evvelkileri ve sonrakileri toplar. Gözetici ve dâvetçi olan Allah, onları gözetir ve işitir. Güneş onlara yaklaştırılır. Halka güç yetiremeyecekleri ve tahammül gösteremeyecekleri bir tasa gelir ve şiddetli bir sıkıntı basar. İnsanlar birbirlerine, 'Sizin içinde bulunduğunuz durumun nereye ulaştığını görmüyor musunuz? Rabbinize sizin için şefaat edecek bir kimseye bakmayacak mısınız?' derler. Halkın bir kısmı bir kısmına:

'Babanız Âdem'e (as) danışın' derler. Mahşer halkı Âdem'e gelir:

'Ey Âdem! Sen bütün insanlığın babasısın. Allah seni kudret eliyle yarattı. Ve sana ruhundan üfledi. Meleklere emretti de hepsi sana secde ettiler. Ve seni Cennetine koydu. Rabbine bizim için şefaatte bulunmaz mısın? Bizim halimizi ve sıkıntımızı görmüyor musun?' derler.

Hazret-i Âdem (as):

'Rabbim, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplıdır! O beni Cennette bir ağaçtan yemeyi yasaklamıştı da ben isyan etmiştim. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Nuh'a gidiniz' der. Mahşer halkı Hazret-i Nuh'a (as) varırlar:

'Ey Nuh! Sen yeryüzüne gönderilmiş Resûllerin ilkisin. Allah sana çok şükredici kul

unvanını verdi. Bizim ne hâl içinde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin? Bizim için Rabbine şefaat etmez misin?’ derler.

Hazret-i Nuh (as):

‘Rabbim, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazap etmiştir! Benim için kabul olunacak bir duâ hakkı vardı. Ben o duâyı kavmimin aleyhine yaptım da, kavmim helâk oldu. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, İbrahim’e gidiniz’ der.

Mahşer halkı Hazret-i İbrahim’e (as) gelirler:

‘Ey İbrahim, sen Allah’ın peygamberi ve yeryüzü halkından Allah’ın halilisin. Bizim ne halde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin? Bizim için Rabbine şefaat etmez misin?’ diye yalvarırlar.

Hazret-i İbrahim (as):

‘Rabbim, bu gün, bir benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplanmıştır! Ben üç yerde yalana benzer sözler sarf etmiştim. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Musa’ya gidiniz’ der. Mahşer halkı Hazret-i Musa’ya (as) gelirler:

‘Ey Musa! Sen Allah Resûlüsün. Allah seni peygamberlik ve Zatı ile konuşmak şerefine eriştirdi. Seni insanlara üstün kıldı. Bizim için Rabbine şefaat et. Bizim ne hal içinde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin?’ derler. Hazret-i Musa (as):

‘Rabbim, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplıdır! Ben öldürmekle emr olunmadığım bir kişiyi öldürmüştüm. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, İsa’ya gidiniz’ der. Mahşer halkı Hazret-i İsa’ya gelirler:

‘Ey İsa! Sen Allah’ın Resûlüsün. Allah’ın Meryem’le verdiği kelimesisin ve ondan gelen emirsin. Sen beşikte iken insanlarla konuştun. Ne olur, bizim için şefaatte bulun. Bizim ne halde olduğumuzu görmüyor musun?’ derler.

Hazret-i İsa (as):

‘Rabbim, bu gün, bir benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplanmıştır! Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Muhammed’e (asm) gidiniz’ der. Mahşer halkı bana gelir:

‘Ey Muhammed! Sen Allah’ın Resûlüsün ve Hâtemü’l-Enbiyâsın. Allah Teâlâ senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlamıştır. Ne olursun, bizim için Rabbine şefaat et. Bizim ne halde olduğumuzu görmez misin?’ derler.

Ben giderim, Arş’ın altına varırım, Rabbim için secdeye kapanırım! Sonra, Aziz ve Celil olan Allah bana hamdinden ve güzel senalarından, benden önce kimseye bildirmediği güzel sözler bildirir. Ve:

‘Ya Muhammed! Başını kaldır! İste! Sana verilecektir! Şefaat et! Şefaatin kabul olunacaktır!’ denir.

Ben, başımı kaldırırım da:

‘Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim!’ derim. Bunun üzerine:

‘Ya Muhammed! Ümmetinden hesabı olmayanları Cennet kapılarından Eymen kapısından Cennete koy’ buyurulur.1

Dipnotlar:

1- Nevevî, R. Sâlihîn, 1863